

Sygn. akt **IX C 675/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Sawko

Protokolant: Judyta Czuba-Balik

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. E.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego **Towarzystwa (...) S.A. w W.** na rzecz powoda **P. E.:**

- kwotę 27.533,21 złotych (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset trzydzieści trzy 21/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- kwotę 211,62 (dwieście jedenaście 62/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 lutego 2017 roku do dnia zapłaty.

2. Nakazuje ściągnąć od pozwanego **Towarzystwa (...) S.A. w W.** na rzecz **Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Słupsku** kwotę 11,00 (jedenaście 00/100) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa.

3. Kosztami procesu należnymi powodowi **P. E.** obciąża w całości pozwanego **Towarzystwo (...) S.A. w W.**, przy czym szczegółowe ich wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt **IX C 675/14**

UZASADNIENIE

Powód – P. E. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 27.533,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 stycznia 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazał, że w dniu 27 listopada 2013r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony jego pojazd – samochód osobowy marki K. C., o numerze rejestracyjnym (...). W chwili zdarzenia auto sprawcy wypadku objęte było u pozwanego ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty odszkodowania uznając, że uszkodzenia pojazdu K. C. powstały w innych warunkach niż podane przez poszkodowanego. W opinii rzeczoznawcy motoryzacyjnego sporządzonej na zlecenie powoda, koszty naprawy pojazdu zostały ustalone na kwotę 27.533,21zł.

W toku procesu powód rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 27.744,83 zł /pismo powoda - k. 238 akt/.

Pozwany - Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady wskazując, iż przeprowadzone przez niego postępowanie likwidacyjne wykazało, że pojazd powoda musiał ulec uszkodzeniu w innych okolicznościach niż wskazywane w oświadczeniach uczestników kolizji.

Pozwany zakwestionował jednocześnie wysokość żądania podnosząc, iż nie została ona należycie wykazana, albowiem powód nie przedstawił żadnego dokumentu, który mógłby obrazować wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy pojazdu. Pozwany podkreślił przy tym, iż opinia prywatna w przedmiocie kalkulacji kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody nie posiada waloru dowodowego większego aniżeli twierdzenia samej strony, w związku z czym wysokość szkody pozostaje nieudowodniona.

Dodatkowo pozwany zarzucił, iż powód nie wykazał, by w jego przypadku naprawa pojazdu przy wykorzystaniu części oryginalnych była uzasadniona i rzeczywiście dokonana.

W toku postępowania pozwany podniósł ponadto zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie rozszerzonego powództwa, wskazując na upływ 3-letniego terminu od daty powstania szkody.

Sąd ustalił:

W dniu 27 listopada 2013r. około godziny 20.00 w K. na skrzyżowaniu ulic (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki K. C. nr rej. (...), będącego własnością P. E.. Przyczyną kolizji było nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu przez kierującego pojazdem marki V. (...) nadjeżdżającemu ulicą (...) samochodowi marki K. C..

Bezsporne, a ponadto dowód: zgłoszenie szkody komunikacyjnej, oświadczenie sprawcy zdarzenia – w aktach szkody (...) – płyta CD na k. 46 akt, zeznania świadków P. M. (1) – k. 79, A. P. – k. 77-78

Sprawca zdarzenia – P. M. (1), kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną.

Bezsporne

W związku ze zgłoszeniem szkody, pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne szkody w pojeździe powoda. W toku tego postępowania wydana została opinia rzeczoznawcy motoryzacyjnego R. K., w której stwierdzono, że obraz i charakter uszkodzeń samochodu poszkodowanego oraz widoczne uszkodzenia naroża samochodu sprawcy pozwalają na wnioskowanie, że uszkodzenia obu pojazdów mogły powstać w innych niż deklarowane okolicznościach.

Dowód: opinia rzeczoznawcy motoryzacyjnego R. K. sporządzona na zlecenie Ubezpieczyciela – płyta CD na k. 46 akt;

Decyzją z dnia 13 stycznia 2014r. pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówił P. E. wypłaty odszkodowania informując, iż nie uważa za wiarygodne okoliczności powstania szkody podanych przez uczestników zdarzenia i stwierdza brak podstaw do przypisania P. M. (1) odpowiedzialności za spowodowanie kolizji.

Dowód: decyzja z dnia 13.01.2014r. – k. 7 akt;

Na zlecenie P. E. wykonana została przez rzeczoznawcę motoryzacyjnego D. P. prywatna ocena techniczna nr (...), wedle której koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody opiewa na kwotę 27.533,21 zł.

Dowód: opinia rzeczoznawcy motoryzacyjnego D. P. sporządzona na zlecenie powoda – k. 15-21 akt;

P. E. naprawiał pojazd w zakładzie (...) w Ł. przez około rok czasu, w zależności od posiadanych środków finansowych na ten cel.

Bezsporne

Rodzaj i charakter uszkodzeń pojazdów marki K. C. o nr rej. (...) oraz marki V. (...) o nr rej. (...) odpowiadały opisywanemu przez świadków i przez powoda przebiegowi kolizji zaistniałej w dniu 27 listopada 2013r.

Niebezpieczną sytuację na drodze stworzył i sprawcą kolizji był kierujący samochodem V. (...) o nr rej. (...) - P. M. (1), który nie ustąpił pierwszeństwa powodowi kierującemu samochodem K. C. o nr rej. (...). W miejscu zdarzenia obowiązuje dopuszczalna prędkość jazdy do 40 km/h. Wlot ulicy (...) na skrzyżowanie z ulicą (...) w K. oznakowany był znakiem 'ustąp pierwszeństwa' wg wzoru A-7. wynika z tego, że kierujący samochodem V. (...) obowiązany by ustąpić pierwszeństwa kierującemu samochodem K. C.. Oznacza to jednocześnie, że niebezpieczną sytuację na drodze stworzył i sprawcą kolizji był kierujący samochodem Volkswagen P. M. (2).

Uszkodzenia obydwu pojazdów pozostają w normalnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją. Gdy kontaktują się ze sobą dwa pojazdy o różnej twardości, to samochód o twardości mniejszej pozostawia ślad na pojeździe o większej twardości. W przedmiotowym zderzeniu lakier samochodu marki V. był poddany wieloletniemu niszcącemu działaniu promieni UV, a twardość fabryczna farby renowacyjnej była mniejsza niż lakieru bezbarwnego stanowiącego wierzchnią warstwę samochodu marki K.. Z tego względu mogło nie dojść i nie doszło do przeszczepienia lakieru z samochodu K. na samochód V.. Wszystkie płaskie powierzchnie są bardziej podatne na deformacje. Maskę silnika ma płaski kształt, jest przymocowana zamkiem maski do wspornika, belki i poprzeczki i to poprzeczka uderzyła w belkę zderzaka V. (...), to jest w jego bok i zdeformowała się przez to uderzenie ciągnąc maskę silnika ze sobą. W przypadku zderzenia samochodu wyprodukowanego w roku 1991 z samochodem wyprodukowanym w roku 2011, jak w sprawie niniejszej, wgniecenia obydwu pojazdów są różne, gdyż konstrukcja tych pojazdów jest inna. Dlatego też zakres uszkodzeń w obu samochodach był różny.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na obliczenie prędkości, z jaką poruszały się samochody w chwili powstania stanu zagrożenia, jak również w chwili zderzenia. Nie da się również jednoznacznie ustalić, przy jakiej prędkości w pojeździe marki K., w momencie kolizji, możliwe było uruchomienie poduszek powietrznych.

Dowód: opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego J. Z. nr (...) – k. 103-123 akt, ustna opinia biegłego sądowego J. Z. –k. 155-156 akt;

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy i przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody zaistniałej 27 listopada 2013 roku wyniosły 27.744,83 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu powoda na dzień powstania szkody była zbliżona do kwoty 31.100 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego J. Z. nr (...) – k. 189-212 akt;

Następcą prawnym ubezpieczyciela (...) Spółki Akcyjnej jest Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Dowód: odpis z KRS – k. 22-25 akt;

Sąd zważył:

Kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu szkód komunikacyjnych regulują przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U.2016.2060 j.t.).

Zgodnie z art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W myśl art. 35 tej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy umowa ubezpieczenia obowiązkowej odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (...).

Odpowiedzialność ta ma swoje źródło w treści art. 415 k.c. w zw. z art. 436 k.c. i art. 822 k.c.

Stosownie zaś do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zasadna zatem jest konstatacja, że szkoda powstaje w chwili wypadku (kolizji) i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c., a także według przesłanek określonych w trybie art. 363 § 2 k.c.

W ocenie strony pozwanej w niniejszej sprawie nie istnieje związek przyczynowy pomiędzy kolizją z dnia 27 listopada 2013r., a uszkodzeniami stwierdzonymi w pojeździe powoda. Pozwany stwierdził bowiem, że przeprowadzone przez niego postępowanie likwidacyjne wykazało, że pojazd powoda musiał ulec uszkodzeniu w innych okolicznościach niż te, wskazywane w oświadczeniach uczestników kolizji. Z tego też względu Sąd na wniosek powoda - na którym w myśl art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania szkody w pojeździe oraz jej wysokości - przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego, na okoliczność ustalenia, czy rodzaj i charakter uszkodzeń pojazdów marki K. C. o nr rej. (...) oraz marki V. (...) odpowiadały opisywanemu przez świadków i przez powoda przebiegowi kolizji zaistniałej w dniu 27 listopada 2013 r., który z kierujących i w jakim stopniu przyczynił się do powstania szkody, czy uszkodzenia pojazdów pozostają w normalnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją, czy istnieje możliwość ustalenia, z jaką prędkością poruszały się te dwa pojazdy oraz przy jakiej prędkości w pojeździe marki K., w momencie kolizji, możliwe było uruchomienie poduszek powietrznych.

Wedle wniosków opinii nr (...) sporządzonej przez biegłego sądowego J. Z. rodzaj i charakter uszkodzeń pojazdów biorących udział w kolizji odpowiadały opisywanemu przez świadków i przez powoda przebiegowi zdarzenia, którego sprawcą kolizji był kierujący samochodem V. (...) o nr rej. (...) - P. M. (1). Uszkodzenia pojazdów uwidocznione na dokumentacji fotograficznej zgromadzonej w aktach szkody pozostają w normalnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala jednak na obliczenie prędkości, z jaką poruszały się samochody w chwili powstania stanu zagrożenia, jak również w chwili zderzenia. Nie da się również jednoznacznie ustalić, przy jakiej prędkości w pojeździe marki K., w momencie kolizji, możliwe było uruchomienie poduszek powietrznych.

Zarzuty do powyższej opinii złożyła strona pozwana kwestionując ustalenia biegłego w całości i podnosząc, że uszkodzenia pojazdu marki K. nie odpowiadają zarówno pod względem geometrycznym jak i energetycznym uszkodzeniom pojazdu V. (...). W szczególności pozwany wskazywał, iż odkształcenie błotnika przedniego lewego samochodu V. (...) jest niewspółmiernie mniejsze niż uszkodzenie pokrywy silnika samochodu K., ponadto na błotniku nie ma widocznego otarcia lakieru, które musiałyby powstać po kontakcie z pokrywą silnika pojazdu marki K.. Ponadto pozwany podnosił, iż przy mocnym uderzeniu końcówką podłużnicy prawej pojazdu marki K. powinno dojść do uszkodzenia nie tylko koła lewego w samochodzie V. (...), ale również do jego zawieszenia, zaś takich uszkodzeń nie stwierdzono.

Biegły sądowy rzeczoznawca samochodowy J. Z. składając na rozprawie w dniu 5 lutego 2016r. ustną opinię uzupełniającą podtrzymał w całości dotychczas przedstawione wnioski, prostując jedynie określenie roku pierwszej rejestracji samochodu V. (...). Biegły wskazał ponadto, iż brak przeszczepienia lakieru pojazdu marki K. C. na karoserię pojazdu V. (...) uzasadniony jest różną twardością powłoki lakierniczej, która w samochodzie V. (...) składała się z tzw. farby renowacyjnej i poddawana była wieloletniemu działaniu promieni UV, tymczasem gdy powłoka lakiernicza pojazdu marki K. hartowana była dodatkowo lakierem bezbarwnym stanowiącym wierzchnią warstwę powłoki.

Nadto biegły wskazał, iż maska pojazdu K. C. jako powierzchnia płaska podatna była znacznie bardziej na deformacje niż belka zderzaka V. (...). Dodatkowo biegły wskazał, iż w ciągu ostatnich lat zmieniła się koncepcja budowania samochodów, które aktualnie konstruowane są na zasadzie tzw. sztywnej klatki bezpieczeństwa, w związku z czym zderzenie pojazdu projektowanego według starej konstrukcji (V. (...) z roku 1991) z pojazdem nowoczesnym (K. C. z roku 2011) tłumaczy, dlaczego zakres uszkodzeń obu aut jest tak różny. Biegły podkreślił przy tym, że uszkodzenia pojazdów na pozór mogą wydawać się niekompatybilne, jednak przy uwzględnieniu, iż na skutek gwałtownego hamowania przód pojazdu marki K. C. uległ obniżeniu o około 7 cm, uszkodzenia te odpowiadają przebiegowi zdarzenia opisanemu przez powoda i potwierdzonego przez sprawcę szkody.

Analiza treści opinii biegłego J. Z. pozwalała na uznanie, że jest ona wyczerpująca, rzetelna i wiarygodna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł. Proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii był przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości. Sąd uznał zatem, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego stanowił miarodajną podstawę dla ustalenia normalnego związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniami pojazdów z zaistniałą kolizją.

Tożsame z wnioskami opinii pozostawały również opisy zdarzenia przedstawiane przez świadków P. M. (1) i A. P. oraz oświadczenia powoda złożone w trakcie wysłuchania informacyjnego. Zeznania te jako pewne, logiczne i spójne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym zostały uznane przez Sąd za wiarygodne. Sąd odmówił jedynie wiary zeznaniom świadka B. P. w części dotyczącej daty zdarzenia i pojazdów w nim uczestniczących. Powołany świadek twierdził, że wypadek miał miejsce na początku 2015 roku (trzy miesiące wstecz od daty złożenia zeznań) i był przekonany o tym, że w kolizji brał udział pojazd marki H. w kolorze ciemnym, podczas gdy pozostali świadkowie nie mieli wątpliwości, iż zdarzenie miało miejsce w listopadzie 2013r. i brały w nim udział pojazdy K. C. w kolorze białym i V. (...) w kolorze czerwonym.

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Podkreślenia wymaga, iż celem ochrony ubezpieczeniowej jest zapewnienie uprawnionemu pełnej kompensaty szkody ze strony ubezpieczyciela.

Kompensacyjna funkcja odpowiedzialności odszkodowawczej wymaga ustalenia odszkodowania w takiej wysokości, aby po pierwsze, cały uszczerbek został wyrównany, a po drugie, aby poszkodowany nie został wzbogacony.

Pozwany w toku postępowania zarzucał, iż powód w sposób dowolny wyliczył wysokość szkody w pojeździe, powołując się na wnioski opinii prywatnej sporządzonej na jego zlecenie przez rzeczoznawcę samochodowego. Jednocześnie pozwany zwracał uwagę na okoliczność, iż dokonana naprawa nie musi dotyczyć części nowych bądź oryginalnych części zamiennych.

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury jedynie naprawa przy użyciu nowych, oryginalnych fabrycznie części zamiennych spełnia kryteria przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia zarówno pod względem technicznym, jakościowym, jak również bezpieczeństwa eksploatacyjnego, albowiem części takie są bardziej wytrzymałe i jakościowo lepsze niż większość części nieoryginalnych, a

przede wszystkim posiadają gwarancję producenta co do tego, że zostały wykonane zgodnie z jego wymogami technologicznymi wpływającymi na jakość i trwałość produktu.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu mechanicznego do stanu poprzedniego oznacza przywrócenie mu nie tylko wyglądu sprzed wypadku, ale przede wszystkim sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu. Jeżeli naprawa przy użyciu takich części prowadzi do wzrostu wartości pojazdu, to odszkodowanie winno być obniżone o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Okoliczność tę winien wszak udowodnić ubezpieczyciel.

(vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r. sygn. akt III CZP 80/11)

Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła (por. § 1), a ponadto obowiązany jest wyrównać straty, które poszkodowany poniósł w następstwie zdarzenia sprawczego (por. § 2).

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (por. art. 363 § 1 zdanie pierwsze k.c.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż na pozwanym spoczywa obowiązek zwrotu kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdowi powoda wartości sprzed wypadku (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001r. III CZP 68/01) oraz obowiązek zwrotu poniesionych przez poszkodowanego innych kosztów, o ile są one celowe i konieczne oraz pozostają w normalnym związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Nie ulega także wątpliwości, że powód dokonał wyboru sposobu naprawienia doznanej przez niego szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W myśl reguły dowodowej wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar wykazania wysokości szkody poniesionej w związku z przedmiotowym zdarzeniem spoczywał na poszkodowanym.

W celu ustalenia wysokości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody Sąd - na wniosek powoda - przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego, na okoliczność celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy i przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody, ze wskazaniem, czy użycie przy naprawie części alternatywnych jakości (...) pozwoliłoby na przywrócenie sprawności technicznej pojazdu, ewentualnie czy spowodowałyby zmniejszenie jego wartości, ze wskazaniem, jakiego rodzaju części zostały użyte przez powoda przy naprawie pojazdu oraz ustalenia wartości pojazdu powoda na dzień powstania szkody.

Biegły J. Z. w złożonej opinii ustalił, iż celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy i przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody zaistniałej 27 listopada 2013 roku, przy przyjęciu zakresu uszkodzeń i sposobu ich naprawy wynikający z kosztorysu pozwanego sporządzonego w postępowaniu likwidacyjnym oraz przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym na poziomie 80 złotych za prace mechaniczne i 90 złotych za prace blacharskie i lakiernicze, wyniosły 27.744,83 zł brutto. Spośród części potrzebnych do przedmiotowej naprawy, w dacie szkody dostępna była tylko jedna część jakość (...), tj. „blacha przednia kpl” kod (...), której koszt biegły uwzględnił w kosztorysie, ponieważ część ta przywróciłaby samochód do stanu sprzed szkody pod względem technicznym i nie spowodowałaby to zmniejszenia wartości samochodu po naprawie. Jednocześnie biegły podkreślił, iż z uwagi na fakt, że powód sprzedał samochód, nie mógł dokonać jego oględzin. Natomiast wartość rynkową pojazdu powoda na dzień powstania szkody biegły ustalił na kwotę zbliżoną do wartości 31.100 zł brutto.

Strony nie złożyły zarzutów do przedmiotowej opinii, wobec czego Sąd uznał ją za rzetelną, fachową i wyczerpującą oraz przyjął za biegłym, iż wartość szkody w pojeździe powoda rozumiana jako równowartość niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 27.744,83 zł brutto.

Na skutek powyższej opinii, powód rozszerzył powództwo do kwoty 27.744,83 zł. Pozwany natomiast podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie rozszerzonego powództwa (co do kwoty 211,62 zł), wskazując na upływ 3-letniego terminu od dnia powstania szkody.

Sąd zważył, iż zarzut ten pozostaje nieuzasadniony w świetle ugruntowanego stanowiska judykatury wyrażonego między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011r., sygn. akt I CSK 684/09 [w:] LEX, zgodnie z którym pozew o odszkodowanie przerywa bieg przedawnienia także dla kwoty, o jaką poszkodowany podwyższył swe żądanie w trakcie procesu wskutek ustaleń sądu dotyczących wysokości szkody. Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę w pełni pogląd ten akceptuje i podziela.

W świetle całokształtu powyższych okoliczności Sąd ustalił, że kwota należna powodowi tytułem odszkodowania winna wynosić 27.744,83 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Termin na wypłacenie odszkodowania z tytułu wypadku komunikacyjnego co do zasady wynosi 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (por. art. 14 ust. 1 powołanej ustawy).

Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za okres od dnia 14 stycznia 2014 roku, tj. od dnia następującego po wydaniu decyzji w przedmiocie odmowy wypłaty odszkodowania.

Wobec rozszerzenia powództwa w toku procesu Sąd orzekł o zasądzeniu na rzecz powoda odsetek ustawowych naliczanych od wskazanego przez niego terminu w stosunku do kwoty 27.533,21 zł.

Jednocześnie chociaż po dniu 31 grudnia 2015 roku powód nie wystąpił z żądaniem zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w związku ze zmianami treści art. 359 i art. 481 k.c., zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, gdyż z okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wynika, że powód mógł dochodzić odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku ze względu na stosunek prawny łączący strony.

Odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty rozszerzonego powództwa wynoszącej 211,62 zł należą się jednakże powodowi dopiero od dnia doręczenia pełnomocnikowi pozwanego pisma procesowego w przedmiocie rozszerzenia powództwa, tj. od dnia 10 lutego 2017r.

/vide: zpo doręczenia korespondencji – k. 247 akt/.

Względ na powyższe skutkował orzeczeniem jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Jednocześnie wobec nieuiszczenia przez powoda należnej opłaty od rozszerzonego powództwa Sąd – zgodnie z wynikiem procesu, na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 § 1 u.k.s.c. – nakazał ściągnąć od strony przegrywającej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 11,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania – o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 i 99 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego Towarzystwa (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. jako stronę przegrywającą i pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.